

שבת
שלום

פרשת חקת

בפרשת 'מי מריבה', נגזר על מושיעם של ישראל שלא יזכה לבוא לארץ אלא למות במדבר. חטאו של משה לא היה במעשה או במחדל, אלא בכשלון הדור שהוא הנהיגו. גורל המנהיג לא ניתן להינתק מגורל מונהיגו וכשלון הדור שולל מן המנהיג את זכותו על המנהיגות.

משל למה הדבר דומה? כאשר ספינה נטרפת בים וטובעת כתוצאה מכוחות עליונים שאין הקברניט אחראי להם, אין הוא רשאי למלט נפשו אלא לאחר הצלת נוסעיו. שאם לא כן מחובתו לטבוע יחד עם ספינתו.

דור המדבר נידון כולו לכלות במדבר ודין המנהיג נחרץ כדין מונהיגו.

(מתוך שבע שנים של שיחות על פרשת השבוע-ישעיהו לייבוביץ')

י"ב בתמוז תש"ז, 29 ביוני 1947 - יום העלייה לקרקע ב'סעד תחתית' –
יום הולדת לקבוצ'!

פרשת שבוע – שפרא אסולין

שבת פרשת חקת		ימי החול	
הדלקת נרות	19:29	זמן תפילין/טלית	04:37←04:39
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שחרית א'	06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית ב'	08:30	שחרית ג' (בביה"ס)	08:20
מנחה	13:30	סוף זמן ק"ש	09:10←09:11
מנחה (בני-עקיבא)	14:15	מנחה א' (בחד"א)	13:20
לימוד "מדור לדור"	17:15	מנחה וערבית	19:40
שיעור-הרב ארי	18:00	שקיעה	19:49←19:50
צאת השבת	20:27	ערבית	20:10

”טוב לאות בעד תורתנו?” – לפרשת חוקת

פרשת חוקת פותחת בדיני הפרה האדומה, ובהנחיות המפורטות כיצד יש להשתמש באפרה של פרה זו כדי לטהר טמאי מת מטומאתם. עצם האבחנה המבדלת בין מצבי טומאה למצבי טהרה, מחייבת הבנה עמוקה, שכן מדובר כאן על פער רוחני – מיסטי ולא על פער מוחשי שמוצא את ביטוייו בעולם הפרקטי. זאת ועוד, מזה מאות רבות של שנים, אין אנו זוכים לנהל חיים שיש בהם ביטוי מעשי לפער שבין טומאה לטהרה, באשר אין לנו בית מקדש, ואין לנו אפר פרה אדומה, כך שמראש אנחנו מניחים שכולנו טמאים למת, ובזה פטרנו את עצמנו מהעיסוק הסבוך בסוגיות מורכבות אלה.

חז”ל במדרש נתנו ביטוי לקושי שבהבנת מצוות התורה בעניינם אלה של טומאה וטהרה:

”שאל גוי אחד את רבן יוחנן בן זכאי: דברים אלו שאתם עושים נראים כמין כשפים! אתם מביאים פרה ושורפין אותה וכותשין אותה ונוטלין את אפרה, ואחד מכם מטמא למת מזין עליו ב' ג' טיפין ואתם אומרים לו: טהרת! אמר לו: ... ראית מימין אדם שנכנסה בו רוח תזזית? אמר לו: הן. אמר לו: ומה אתם עושים לו? אמר לו: מביאים עיקרים ומעשנים תחתיו ומרביצים עליה מים והיא בורחת. אמר לו: ישמעו אוזניך מה שאתה מוצא מפיד! כך, הרוח הזו רוח טומאה היא ... מזים עליו מי נדה והוא בורח. לאחר שיצא אמרו לו תלמידיו: רבינו, לזה דחית בקנה, לנו מה אתה אומר? אמר להם: חייכם, לא המת מטמא ולא המים מטהרים. אלא אמר הקב”ה: חוקה חקקתי, גזירה גזרתי, אי אתה רשאי לעבור על גזרתי. שכתוב: ”זאת חוקת התורה.” (במדבר רבה י”ט, ח') למרות כל זאת, נראה, שבתוך קובץ הפסוקים הפותח את הפרשה, יש בכל אופן, גם נושאים שהעיסוק בהם עשוי להיות יעיל בעולם המושגים שלנו.

דיני טומאת האוהל באדם ובכלים המפורטים בפרשתנו פותחים במילים: ”זאת התורה, אדם כי ימות באהל”. הגמרא במסכת שבת דף פ”ג מביאה על כך את דברי ריש לקיש: ”אמר ריש לקיש אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שממית עצמו עליה שנאמר זאת התורה אדם כי ימות באהל”. לכאורה, היה ניתן להקשות על דברי ריש לקיש. מדוע לנקוט עמדה כל כך פסימית ביחס לתורה וללומדיה? והלא כידוע, תורתנו היא תורת חיים, היא חיינו ואורך ימינו, ועליה נאמר שעץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר?

אולי ניתן להסביר זאת כך:

נכון הדבר שכוח התורה הוא המייצר חיים בעולם, והוא המאפשר לכל העולם את קיומו. אך דווקא משום כך, חשוב שנזכור ונשנן, שמשימת החיים של ההליכה בדרך ה' איננה דבר מובן מאליו, ואיננה דבר פשוט כלל ועיקר. אם רצוננו להגיע באמת לאותם הישגים גבוהים בחיי התורה ובלמוד חוכמתה, עלינו להיות נכונים, להתמודד עם כל הקשיים שהיא מציבה בפנינו, ועם כל העמל העצום הנדרש מאיתנו על מנת לאמץ אותה כדרך חיים. כל מי שמקבל על עצמו את המשימה הנעלה של הקפדה על חיי תורה, יודע שפעמים רבות, במיוחד בשנים הראשונות לביצוע משימתו, צצים לנגדו קשיים ומכשולים שונים. רבותינו בחרו שלא להתעלם מכל קשיי הדרך, אלא להציפם, לעסוק בהם ומתוך כך להתמודד איתם. כך בדברי המדרש ב”ילקוט שמעוני” (קהלת תתקס”ח): ”אף חכמתי עמדה לי, אמר רבי חנינא בר פפא תורה שלמדתי באף נתקיימה לי...” כך גם בדברי הגמרא בגיטין (מ”ג, ע”א): ”...ודרש: והמכשלה הזאת תחת ידיך - אין אדם עומד על דברי תורה אלא אם כן נכשל בהן”, וכך גם בפסק הרמב”ם בהלכות תלמוד תורה (ג', י”ב): ”אין דברי תורה מתקיימין במי שמרפה עצמו עליהן... אלא במי שממית עצמו עליהן ומצער גופו תמיד, ולא יתן שינה לעיניו ולעפעפיו תנומה”.

יזכנו ה', לקבל את כל הכוחות הנדרשים לנו, ובעזרתו יתברך, נעמוד בגאון בכל האתגרים העומדים בפנינו, בימי החופשה ובשנות הלימודים הבאות עלינו לטובה. נשקיע את כל המאמצים הנדרשים, נגייס את כל תעצומות נפשנו, ומתוך כך נזכה בעזרת ה' לטעום את מתיקות התורה במלואה. "טעמו וראו כי טוב ה' אשרי הגבר יחסה בו."

תואר כראוי

למי תודה למי ברכה..

השבוע זכינו לחיזוק מתלמידי הישיבה התיכונית בחיספין שהתנדבו לעזור לחקלאי האזור. התלמידים הנמרצים סייעו רבות בעבודה במטע, וזהו מכתב התודה שנשלח למחנכים ולתלמידים.

לכבוד :

ראש ישיבת חיספין- הרב מוטי פרנקו

רכז מחזור- הרב חיים איזנטל

מורה מלווה- הרב אלי טישלר

מחזור ל"ה- כיתות י' ישיבת חיספין

תודה!

מחנכים ותלמידים יקרים, שמחנו והתרגשנו לקבל מכם עזרה.

תודה מיוחדת לכם בני מחזור ל"ה על שהגעתם לסייע לנו בעקבות הנזקים שספגנו כתוצאה מהמצב הביטחוני.

הידיעה כי היוזמה להמיר את הטיול השנתי בעבודה ותמיכה בחקלאי עוטף עזה, היתה יוזמה של הנערים - חיממה את ליבנו מאד.

אין לנו ספק כי השורשים ליוזמה זו נטועים עמוק במשפחות מהן הגיעו הנערים ובישיבה בה הם מתחנכים.

העבודה אותה ביצעו התלמידים, היתה הכרחית וחשובה, לנו ולחקלאי האזור. אנו נאלצים בימים אלו להתמודד עם שרפות המונעות מאתנו לבצע את עבודת האדמה הנדרשת ועזרתכם הגיעה בזמן הנכון.

תודה לנערים ולצוות המלווים על יומיים גדושים בעבודה, מסירות וציונות הלכה למעשה.

113 תות האטע ובית סעף

אִדוֹ זְכַרְוָנוֹ לְמִרְכָּה

מן העלון התעדכנתי בידיעה – "לאדו פולק, בהגיעך לגיל שבעים וחמש שנה, ברכת חברי הקבוצה". רציתי להצטרף לברכות ולהוסיף עוד כהנה וכהנה. מעבר לברכות, צרפתי מילים למילים וכולן מוקדשות לך, וזה המעט שניתן. ואכן כתבתי.

ודומה שאותן המילים ראויות להירשם עם שנאספת אל אבותיך בשיבה טובה.

לעיתים מזומנות זכיתי להיות במחיצתך ונעמתי לי מאד. מתחת לבגדי העבודה המהוהים וכובע הקסקט הישן, מצאתי את השקט, אורך הרוח, העדינות והחיוך האוהב שהיה מצרך כל כך נדיר במקומותינו.

אני זוכר אותך, איש עבודה. מהבוקר (אמנם, לא מוקדם...) עד הערב. תמיד במוסך, ואם לא – אז בסככה לפני האחרונה עם האבק הלבן והמחניק. אתה שם, בין הכלים החקלאיים, בין היצולים והידיות, גלגלי השיניים והשרשראות. ואתה מתקן, מותח, קושר, מברג ומחזק את הכלים וכאילו לוחש באזנם עידוד ובלבד שלעת בוקר יצאו לשדות, לחרוש ולזרוע ולקצור.

ושעה שכל בעלי המלאכה היו בסדנאות חדשות עם מדפים וציפויי קירות, עם משטחי בטון מצופים למניעת ספיגת שמן ודלקים, עם משרד קטן וכסא מנהלים – אתה אדו, אדון לעצמך, איש של פעם, לא ביקשת לעצמך ולו כזית.

כשהיו הטרקטורים החדשים מגיעים וקומביינים משוכללים באו בשערי המשק, הייתי מתבונן בשלל הכפתורים והחידושים ורואה את פניך הבלתי מתפעלות, ויודע שנשארת אדו פשוט וטוב עם קסקט, וכל צעצועי החידושים לא יגרפו אותך לטפל ותתרכז בעיקר. וכישורי ידיך פרסו גם אל מכונות התפירה במתפרה. רעש המחטים העולות ויורדות בקצב מסחרר ושיני הגלגלים הזעירות המחברות לולאה אל חברתה, היו לך למנגינה.

סקרנותך הטכנית המבורכת הביאה אותך לעיר הגדולה. היית מהלך בסמוך למגדלים הנבנים ובגשרים חוצי דרכים, ומתבונן בהנאה בפלאי הבנייה המתקדמת. ככה בסתם יום של חול, איש עם קסקט וידי זהב אל מול חווית הטכנולוגיה של העת החדשה.

והיית חלוץ דתי עם זכות בונים ראשונים. אלו אותם, שעלו לארץ ציון וציה ובנו בית בתוך שְׁמַמַת נוף ואדם, בְּמִקוֹם ללא עץ וללא כלום. וצריך יותר מחזון להקים בית ולטעת עץ ולחשוב ולדמיין, כי בשום דבר הזה, יהיו פעם צבעים עזים של ירוק וזהוב. כמה כוחות נפש וכמה הקרבה וכמה מסירות צריכים היו לראשונים, כדי שתתפעם רוחם מחלומות על "לגעת בארץ ישראל".

היית לי דמות מופת בעבודה והסתפקות במועט.

ואהבתי את תפילתך כשליח ציבור. ודווקא מן החזנים ערבה לי תפילתך שהיתה מתנגנת בפשטות ובנעימות לפני המקום והציבור.

וכתר שם טוב בראשך, והוא גדול מכתר תורה, מכתר כהונה ומכתר מלכות.

ודליתי פסוקו של נעים זמירות ישראל בתהילים:

יְהִי שְׁמוֹ לְעוֹלָם לְפָנַי שְׁמִשׁ יְנוֹן שְׁמוֹ וַיִּתְּבְּרוּ בּוֹ כָּל גּוֹיִם יִאֲשְׁרוּהוּ.

אורי אית'א

‘קצת היסטוריה’ לקראת יום ההולדת 40 הקיבוץ

לאלו ששכחו ולאלו שטרם למדו..

בין השנים 1938 ועד 1947 שאפו חברי הקבוצה להקים את משכנם, ולעלות על הקרקע כחלוצים.

“חלוציות” - היתה ה”סטארט-אפ” של הימים ההם. מדובר היה בבחורים ובחורות כבני שש עשרה, שוויתרו על לימודם, ומטרתם הייתה להקים יישוב מאפס, בשתי ידיים ובוודאי לא מן המוכן.

במילה אחת- **הגשמה**.

הגרעין העיקרי, הצברים, שהיו קבוצת בני עקיבא הראשונה, עברו “הכשרה” בכפר גדעון אשר בעמק יזרעאל ובטירת צבי. להם נוספו עולים מאירופה שהגיעו מנס-ציונה, מקווה ישראל וכפר חסידים, והיו גם בודדים שהגיעו משאר קצות הארץ.

“הכשרה”- קורס הכנה לחיי קיבוץ.

ב”שכונת צבי” ליד נתניה, החלו הקבוצות להתאחד ולהתארגן. המקום נראה אז כמו מחנה בני עקיבא של היום, עם אוהלים וסימוני שבילים בסיד לבן, רק עם תוספת קטנה של חיי צנע וקדחת שפקדה מעת לעת את מי ששכח לשים כילה נגד היתושים.

משם עברה הקבוצה שכבר התגבשה, להרצליה והשתכנה באופן זמני, על גבעה מול הים וחיכתה לבאות.

בזמן ההמתנה בהרצליה, היה ניסיון לעלייה לקרקע ב”חזליה” שליד רמת חובב, באמצעות כמה נציגים מהקבוצה, אך המקום התברר כלא מתאים.

לבסוף הצליחה משימת העלייה לקרקע ב”סעד-תחתית” – כיום: “מעוז מול עזה”. זה קרה ביום י”ב בתמוז תש”ז-29 ביוני 1947 ולמחרת התבשר על כך כל היישוב היהודי בארץ בעמודים הראשונים של העיתונים.

יום העלייה לקרקע ב”סעד-תחתית” - הוא יום ההולדת של הקיבוץ!

שנתיים וחצי לאחר העלייה ל”סעד תחתית” ולאחר הצטרפות הנשים והילדים, הועתק הקיבוץ, על פי דרישת צה”ל, למקומו היום.

ולמה דווקא השם “סעד”?

עד ליום ההולדת, נקראה הקבוצה “עלומים”, שם יאה לחלוצים הצעירים. אך עם העלייה לקרקע, קבעה וועדת השמות של הקרן הקיימת לישראל, את השם “סעד”- מילת עידוד תנ”כית, היות והיה זה יום השנה ל”שבת השחורה”. עידוד ותמיכה היו אז מצרך מבוקש, וקיבוצנו, כמצופה ממנו, נרתם למשימה.

לאחר מכן כשרצו לחזור לשם המקורי, היה זה מאוחר מדי.. וועדת השמות טענה, שאפילו במסמכי האו”ם כבר מוזכר השם “סעד”, כי מקום מושבה של ועדת שביתת הנשק ישראל- מצרים נקבע 3 ק”מ מצפון לסעד.

יום קימחן

תורה

לקהילת סעד היקרה,

אנו מודים מעומק הלב על העזרה והתמיכה בימי השבעה על אבינו אדו ז"ל, לאנשים הטובים שהביאו ארוחות ומטעמים ולנציגי הקהילה אשר דאגו לכל צרכינו.

הרגשנו את החיבוק החם של סעד, ויצאנו מחוזקים.

משפחת פולק

הודעה ממנהל הקהילה והאגודה

בימים חמישי עד ראשון בצהריים, ט"ו – י"ח בתמוז, (28.06-1.07), איעדר מהעבודה.

בנושאי חרום ימלא את מקומי בוקי.

קיץ טוב וחופשה מועילה ובטוחה לילדינו.

נחום

"קן הקוקייה" – תמונת מצב ישראל 2018

לפעמים, מעל פני השטח הכל נראה על מי מנוחות. אנשים חיים את שגרת היומיום שלהם: השכמה, סנדוויצ'ים, שולחים את הילדים לבית הספר, מקבלים טלפון מבית הספר, אוכל, מקלחת וחלום טוב. משעמם משהו. אבל מתחת לפני השטח ישנו קן קוקייה.

דוגמאות רבות שמענו בשבוע שעבר מפי ארגון "ידיד נפש" המפעיל תוכנית ייחודית למתן שרותי שיקום בתחום בריאות הנפש. התוכנית מלווה משפחות בהן אחד מבני הבית הוגדר כמתמודד עם מחלת נפש, ובמהלכה "זוכים" גם המשפחה וגם החולה לקבל כלים ומיומנויות שיעזרו להם להתמודד עם האתגרים הנמצאים בסביבה. מנהלת הארגון הציגה לנו סוגי בעיות שכיחות איתן מתמודדים נפגעי הנפש ואת דרכי הטיפול בהן, לצד סטיגמות נפוצות ודרכים לזיהוי חולי. הרצאתה לוותה בדוגמאות מהחיים הגורמות לך, לצלול אל מחשבות ליבם של המתמודדים, ואל הסצנה המפורסמת בה חונק ג'ק ניקולסון, המשחק להפליא מטופל הלוקה בנפשו, את המטפלת שלו. מצטער אם נסחפתי...

שיא הערב היה כאשר עלתה לדבר אשה המתמודדת עם מחלת נפש, שכלפי חוץ נראית נורמטיבית לחלוטין (ואולי לא?). באומץ רב היא גוללה את סיפור מחלתה, כשבגיל עשר החלה לסבול מדיכאונות לא מוסברים. בדבריה תיארה חברה אטומה, אשפוזים מרובים, קשיים בלימודים ובעבודה ובעצם מחלה שלא עוזבת, ומלווה אותה עד לרגע זה, וככל הנראה תלווה אותה עד לסוף ימיה. מחיאות הכפיים הסוערות של הקהל היו האות להערכה ולהזדהות עם דבריה. הציבור הרבה לשאול שאלות, שבחלקן היו מעט מפתיעות..

ואולי, במקרים רבים ניתן להחליף את הביטוי "קן הקוקייה" (הלכות משמו של הסרט עטור הפרסים..), במילה "בית".

קובי אברהם

הזמנה למסיבת הסיום של חברת הנוער

סוף סוף רואים את הסוף...

מסיבת הסיום של חברת הנוער נקודת חן -

תקיים ביום חמישי ט' תמוז, 28/6 בחדר אוכל ימין, בשעה 20:00.

הערב יחל בברכות וטקס סיום קצר של כיתה י"ב ואחריו תעלינה בנות הנוער את ההצגה: "הנחשול", המבוססת על הסיפור האמיתי. בשורות הבאות - כמה מילים על הסיפור (למי שאינו זוכר..).

הנחשול

"איך הם יכלו להגיד שלא ידעו?"

"איך הם ישבו בחיבוק ידים כשהנאצים רצחו כל כך הרבה אנשים?"

כך שאלו התלמידים את המורה להיסטוריה רון ג'ונס, כשלימד על התנועה הנאצית (בארה"ב 1967). הוא החליט ללמד את תלמידיו בדרך שתהיה חרוטה בזיכרונם, באופן שלא ישכחו כל חייהם, איך ניתן להפוך כמעט כל חברה אנושית, לחברה צייתנית, אלימה, נטולת רגשות חמלה, הפועלת מתוך לחץ חברתי, הסוגדת לכוח ועוצמה, ללא שום בקרה עצמית, וללא עכבות מוסריות.

וכך כותב המורה רון ג'ונס בזיכרונותיו (בית הספר בעיר פאלו אלטו, ארה"ב, 1967):

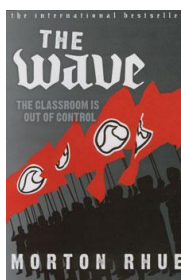
"כשבאנו לדבר על התנועה הנאצית, המצאתי אצלנו מעין תנועה כזאת, "הנחשול", והתחלתי מהבסיס: משמעת. לימדתי אותם איך לשבת, איך לציית, איך להצדיע. הודעתי להם שמי שלא יציית וישאל שאלות או יביע ספקות, לא יעבור את הקורס. להפתעתי, הם הלכו עם זה. את מעט התלמידים שלא צייתו סילקתי לספרייה. למחרת בבוקר, התכוונתי להפסיק עם זה ולעבור למשהו אחר אבל התלמידים חיכו לי מוכנים, יושבים זקופים ודרכים, עם שלטים שהכינו וציפו לעוד הוראות. ציפיתי שהתלמידים המוכשרים יעצרו את זה, אבל התוקפניים חסמו אותם. המשכתי. זה היה די מדהים. במשך חמישה ימים שלמים הם לא רק צייתו לכל הדרישות שלי בצורה שלא הכרתי מקודם, הם הרגישו תחושת מחויבות לקבוצה, כאילו בפעם הראשונה בחיים שלהם הם חלק ממשהו חשוב, גדול.

בשלב מסוים, זה גם התחיל להיות מפחיד כי הם ניסו לפגוע בתלמידים שלא צייתו. אט אט העניין התחיל לתפוס תאוצה ולמפגשים באו גם תלמידים מכיתות אחרות ומאוחר יותר גם מבתי ספר אחרים. כולם רצו להיות חלק מהתנועה. בשלב זה גם אני נסחפתי עם זה ואמרתי להם שזה קורה בבתי ספר בכל המדינה. אפילו שתלתי במגזין מודעה של התנועה... על כנס גדול שלנו, בו הראיתי להם מיהו באמת המנהיג האמיתי שלהם...."

הזיכרונות של המורה הפכו לספר, והספר לסרט, והסרט להצגה.

הצגת הסיום שלנו מבוססת על סיפור זה, המעלה שאלות ערכיות ומוסריות רבות.

כל הציבור מוזמן!

חברת הנוער

רשמי סיור אמש ליד הבית

עד שלא רואים לא מבינים..

אז יצאנו אחה"צ לסיור באזור, משבי רוח נעימים שבימים רגילים אנחנו מתענגים עליהם ומברכים את בואם, ובימים אלו מביאים אלינו את עפיפוני האש, הזמן שבו השריפות פורצות.

מתחילים במכתש סעד, המכתש האהוב מהילדות שהפך למאגר מים פרוץ ועכשיו מאגר מים שרוף, החורשות בוואדי בדרך למחצבה (זוכרים את טיולי השבת?) חלקן כבר שרופות.

מגיעים לבתרונוט בארי, שטח יפהפה של בתרונות עם צמחיה ושבילי אופניים לבנים שבולטים עכשיו יותר מתמיד על רקע השחור, שטח עצום בגודלו שרוף.

בדרך, פוגשים בחבר'ה מנחל עוז שעומלים על כיבוי שריפה לצד כבאים שהגיעו מת"א ומאשקלון עובדים יחד, הקיבוצניקים עם אנשי המקצוע. הצעירים מנחל עוז מכיתת הכוונות מוזעקים לכיבוי השריפות כמעט מידי יום, עוזבים הכל ויוצאים עם 2 רכבי ביטחון עם ציוד כיבוי. הם היו באמצע צפייה במונדיאל- בלגיה /פנמה והגיעו לשטח. תוך כדי העבודה הם מתעדכנים בתוצאת המשחק.

אח"כ הסתובבנו בחורשות בארי, אזורים גדולים של עצים גבעות וואדיות שרופים, בסיס צבאי שהאש כמעט הגיע אליו, מאהל בדואי שמתקפל. נראה כי קשה להם להישאר באזור שלנו, הם אוספים את הציוד ועוזבים למקום יותר ירוק ושקט.

חיפשנו את פינות החמד שאנחנו אוהבים להיות בהם כשהדרום אדום, "הפינות שלנו" בסדר, הן עדיין ירוקות. שטחים רבים לצדם שרופים.

השמש כבר עוד רגע שוקעת, מגיעים לתל גמה שמתחתיו ערוץ נחל הבשור הסתכלנו ולא האמנו, ערוץ הנחל המהמם שאליו אנחנו מגיעים בחורף לראות שיטפונות, כולו שחור ריח השריפה עדיין נשא באוויר. תל גמה היפהפה שחור גם הוא בחלקו הגדול.

הערב יורד, חוזרים הביתה. את צדו השני של הכביש, אזור שוקדה משאירים לסיור ביום אחר.

עצוב. עצוב! מחכים שהראש היהודי ימציא פתרון שישאיר את העפיפונים השורפים בצד השני, שעם ישראל שכל כך אוהב לבקר בדרום שהוא אדום וירוק ישמיע את זעקתו למצב, שמי שעדיין אומר שזה לא כל כך נורא וש אפשר לחיות עם זה, שיבוא ויסתובב, כי עד שלא רואים לא מבינים את גודל הזוועה!

וכשהגשם יגיע (בעוד כמה חודשים) יביא עמו נחמה לאדמה. והעצים? מה יהיה עליהם?

חמי כ"ט, דלרית וצבי ר'ד

לחיה וצבי קופלד מלף טוב להולדת הבן
דור - אברהם
למתוקה ולאיציק לייכטר ולכל המשפחה איחולים לשמחות ולנחת!

לשרה ואפרים זלמן, לללאה ולמשה זלמן, לאודרי ולאיבור רייזר
מלף טוב להולדת הנכד-נין, בן לשרי ואלחנן וינברג
איחולים לשמחות ולנחת!

ליצחק וחנה שהם, למרים רוזנמן ולכל המשפחה
מלף טוב להולדת הנכדה-נינה, בת ליצף ודוד לנדאו
איחולים לשמחות ולאשר!

שוליו le ne

תראו, אני לא אומר שאנחנו התחלנו או משהו, אבל נחמד להיזכר שבעצם גם את הרעיון של לשרוף את שדות
האויב המציא המוח היהודי כבר לפני 3000 שנה! רק שאז זה לא היה עם עפיפונים. או שאולי...?

"וילך שמשון וילכד שלש-מאות שועלים; ויקשרם לעפיפונים ויבער-אש בלפידים, וישלח בקמות פלשתים;
ויבער מגדיש ועד-קמה, ועד-כרם זית"

מוקדש לסבא וסבתא בקיבוץ סעד ולכל שאר תושבי עוטף עזה העומדים איתן מול הטרור החקלאי מהעיר
הפלישתית עזה!

ליאור אבירם

נכדם של רחל ושי אבירם - אנימטור ומאייר

הלל בוכה על נלקי השריפות בדרום

אני בוכה...

אני בוכה על שדות הקמה,
על שיבולי הזהב,
שעולות בלהבות,
באש השנאה הקנאה...

שדות הפלא, שגידלו בשממה,
טיפחום בשמחה, באהבה ...
עבדו להם, עבודת קודש,
בזיעת אפיים תוציא לחם'.

אל תעקור נטוע! לא תצית זרוע!
מי יקום נקמת העץ העולה בלהבות?
מי יספוד לשדה זהב של חיטה,
שנשרף כליל, שהפך שחור שחור ...

אני בוכה, דמעותיי מלוחות,
אני בוכה, דמעותיי צלולות ...
זולגות וזולגות ולא כבו הלהבות...

לאה אקסר-לונץ

לאה אקסר לבית לונץ

את השיר המרגש הזה כתבה ידידתי בת ה-93 לאה אקסר-לונץ. את לאה הכרתי לפני כ-10 שנים במרפאת העיניים בה אני מבקרת מדי פעם. בעודי יושבת ומחכה לתורי, למדתי להכיר את האשה המיוחדת הזאת ומאד התיידדנו. התחלתי לבקר אותה במגדלי ים התיכון בבת ים שם היא מתגוררת ולקיים איתה קשר קבוע גם דרך מיילים. כך נחשפתי לשיריה היפים אותם היא כותבת בתגובה לאירועי השעה או בהתרפקות על זכרונות העבר.

לאה אקסר לבית לונץ נולדה בשנת 1925 במושבה יבנאל. אביה ראה בעבודת האדמה יעוד לאומי ודתי. דודתה (אחות אמה) היתה העיתונאית והסופרת ברכה חבס.

בשנת תש"ד (1944), בקרב גבורה ביבנאל, נהרג אחיה שהיה לוחם לח"י. על נסיבות האירוע ועל לאה ניתן לקרוא באינטרנט, פשוט לכתוב בגוגל: 'קרב הגבורה ביבנאל שכמעט נשכח'.

לאה למדה בבית"ס לאחיות בבילינסון. עשינו חשבון שהיא היתה בדיוק בת 20 - תלמידה בבילינסון, כשאני נולדתי שם. שנים רבות עבדה בבילינסון ולאחר שיצאה לפנסיה החלה לעבוד כמזכירה רפואית במרפאה פרטית, עבודה בה התמידה עד גיל 92!

כיום מתגוררת לאה במגדלי הים התיכון בבת-ים ועוסקת בין היתר בכתיבה. שיר זה נכתב השבוע! אשה מרשימה ומיוחדת במינה עם ניחוח של ארץ ישראל היפה שהידידות עימה היא זכות גדולה עבורי.

ברוריה אכאן

חוגגים את חג המשק בשירה משותפת ומאחדת
ניפגש ביום שני י"ב בתמוז 25.6.18

17:45 התאספות וחלוקה לקבוצות שירה על הדשא בכניסה לחד"א
 18:15-19:30 חזרות והקלטות קבוצתיות
 19:30-20:30 הפסקה לתפילות בבית"כ, פיקניק משפחתי על הדשא הגדול
 20:30 התכנסות להקלטה וצילום משותפים על הדשא של מועדון לחבר

נא להביא ארוחת ערב קלה לפקניק משפחתי קצר
 נא לבוא בחולצות לבנות | יוצבו עמדות שתיה קרה וחמה + כיבוד
 קבוצת שירת ילדים מכיתה א' ומעלה | ילדי גנים ישתתפו בקבוצת תנועה
 ילדים קטנים יותר יוכלו להיות עם הוריהם ובהשגחתם

בואו לחגוג ולהחיות את הקול של כוונותם!
 ו. תרבות